

deixar v. tr. ~~un~~ Censar algú de fer-se
 agafat (quicom), de portar-ho
 seu, amb si. Va entrar amb el capell
 a la mà; i el va deixar damunt la taula.

Deixa les claus; però no sé on les he de
 deixar. Deixa el perrac i agafa la serra

Deixar anar una corda que hom te-
 nia agafada. fig. Deixar anar un ?
 Deixar caure el mortell que devia a la mà

Deixar anar deixar fer, no impedir de fer
 Deixa'l dir: ningú no se'l creurà. Deixar
 escapar un presoner. Deixar anar un
 pres. Deixar córrer, fig. no insistir-hi.

No prenis: deixa'l anar fins a tocar el mar
 non. Deixar-se anar. Deixar-se caure.
 Deixar-se abatre. Deixar-se portar manar
 per pells. ±

Fig. Deixar el camp lliure a algú. | Un
 tros de carbó deixar una marca to-
 bre una cosa. Abs. Aquesta roba dei-
 xa: està mal tenyida |

7 venec, una mala paraula.

~~Deixar-se anar~~

~~Deixar-se anar~~

± una cosa

±
 abs
 Deixar-se abandonar-se, esp. en
 l'endrecament de la persona